

Sygn. akt: I C 1099/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszevska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz-Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2017 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w K.

przeciwko B. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1099/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...)w K. w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko B. W. domagał się zasądzenia kwoty 1.517,58 złotych. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 6 września 2016 roku z (...) S.A. z siedzibą w W., na podstawie której stał się następcą pierwotnego wierzyciela uzyskując wierzytelność, której podstawą była umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla konta klienta o numerze (...) przypisanego pozwanej. Powód twierdził, że na skutek zawartej umowy przelewu wierzytelności nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej w kwocie 1.517,58 złotych, stanowiącą należność główną wynikającą z sumy wartości niezapłaconych faktur oraz not księgowych. Powód w dniu 22 października 2016 roku wystosował do pozwanej wezwanie do dobrowolnej zapłaty zadłużenia.

Pozwana B. W. zawiadomiona o terminie rozprawy, nie stawiała się na rozprawę, nie usprawiedliwiła swojej nieobecności, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) S.A. z siedzibą w W. wystawił na rzecz B. W. następujące dokumenty finansowe:

- w dniu 20 listopada 2014 roku notę obciążeniową nr (...) na kwotę 1.027,88 zł,

- w dniu 5 kwietnia 2016 roku notę obciążeniową nr (...) na kwotę 340,00 zł.

(dowód: noty obciążeniowe k. 46)

Powód (...)w (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 6 września 2016 roku zawarli umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności pieniężne przysługujące Zbywcy od Abonentów, wynikające z niezapłaconych należności głównych: opłat abonamentowych z tytułu świadczonych usług na rzecz Abonenta, tj. zapewnienia dostępu do programów telewizyjnych i/lub radiowych oraz naliczone kary umowne z tytułu niedotrzymania warunków umowy oraz odsetek od tych należności (sprawy telewizyjne) oraz faktur i not obciążeniowych oraz odsetek od tych należności (sprawy telekomunikacyjne). Zawarta umowa była jednocześnie umową przekazania bazy danych, zawierających dane osobowe dłużników (Załącznik nr 1 i 3 – Wykaz Wierzytelności Telewizyjnych, Załącznik 2 i 4 – Wykaz Wierzytelności Telekomunikacyjnych). Zbywca przekazał Nabywcy wszelkie prawa do bazy (Załączników 1-4).

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 28-30, wyciąg z funduszy inwestycyjnych k. 31, pełnomocnictwo k. 27)

W dniu 22 października 2016 roku powód sporządził przedsądowe wezwanie do spłaty zadłużenia adresowane do B. W..

(dowód: przedsądowe wezwanie do spłaty k. 25-26)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwana B. W. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na termin rozprawy i nie wypowiedziała się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu budzą – w ocenie Sądu - uzasadnione wątpliwości w świetle przedstawionych przez niego dowodów.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 k.c.). Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanej wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność.

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 6 września 2016 roku umowy przelewu wierzytelności. Powodowi nie udało się jednak wykazać i udowodnić, że na podstawie tej umowy nabył wierzytelność względem pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem.

Z umowy przelewu wierzytelności nie wynika, by jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) S.A. względem pozwanej. Zgodnie z zawartą umową jej przedmiotem były wierzytelności ujęte z Załącznikami od 1 do 4. Powód nie dołączył do umowy cesji wierzytelności w/w Załączników, a które zgodnie z umową miały stanowić jej integralną część.

Powód do pozwu załączył kartę opisaną jako „Wyciąg z listy dłużników”. Karta ta stanowiła jedynie wydruk komputerowy zawierający tabelę, nieopatrzony podpisami stron, ani nawet osoby, która wydruk ten sporządziła. Zawiera jedynie adnotację potwierdzającą za zgodność z danymi znajdującymi się na nośniku CD stanowiącymi Załącznik do umowy cesji z dnia 6 września 2016 roku, sporządzoną przez występującego w sprawie radcę prawnego. Karta ta wskazuje m.in. na liczbę porządkową, identyfikator dłużnika, nazwę, adres, należność główną oraz wykaz dokumentów księgowych dot. zadłużenia. Jednakże zauważyć należy, iż zgodnie z art. 2 ust 6 oraz 7 umowy, Załączniki zawarte na płytach CD miały obejmować znacznie szerszy zakres danych w porównaniu ze złożonym przez powoda W. z listy dłużników. Zatem w ocenie Sądu, wartość dowodowa tego pisma jest nikła. Trudno było przyjąć, że ta karta, miałby być załącznikiem do umowy przelewu wierzytelności, który stanowić miał integralną część umowy.

Podkreślić należy również, że powód swą legitymację do występowania w niniejszym procesie wywodził z faktu nabycia wierzytelności. Skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że doszło do przelewu konkretnej wierzytelności. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być nadto w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową. Strona powodowa nie przedkładając umowy, która miała być źródłem wierzytelności nabytej na podstawie umowy cesji z dnia 6 września 2016 roku uniemożliwiła nie tylko zweryfikowanie okoliczności, czy niniejsza umowa w ogóle została zawarta, lecz również okoliczności, czy jeśli istniała umowa, jej postanowienia nie wykluczały cesji wierzytelności. Nie mogą stanowić dowodu potwierdzającego zawarcie umowy przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym przedłożone przez powoda noty obciążeniowe, albowiem nie wiadomo jakiej umowy dotyczą, a ponadto czy wierzyciel pierwotny był uprawniony do naliczenia wskazanych w nich kwot.

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę twierdzenia strony powodowej nie uzasadniają żądania pozwu. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby przysługiwała mu względem pozwanej wierzytelność dochodzona pozwem, a wynikająca z umowy zawartej przez pozwaną z (...) S.A. Dlatego też wobec braku dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem na podstawie art. 6 k.c. powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)